

JÓL VAGYON JÓ ÉS HŰ SZOLGÁM (RÉSZLET "AZ IGAZGYÖNGY" CÍMŰ REGÉNYBŐL)

Kispál Csilla

Még a dagadt Han Bingli, csúfnevén „Nagy Vas” is eljött, aki Ottokár halála után csatlakozott a bandához. Fényesre krómozott békebeli tűzoltósisakjában szórakozottan majszolta szokásos óriás hamburgerjét öreg Harley Davidsonja nyergében. Azt állította, hogy képes Istennel gondolatban kommunikálni. Ezért a többiek Jemit kivételével mind dilisnek tartották. „Sámánnak” csúfolták és mindig azzal húzták, hogy „beszélnek a fejében”. Jézussal kapcsolatban a született szkeptikusok közé tartozott. Egyben igazi hedonista volt, az érzéki örömek megszállottja, persze a maga komótos módján. Nem sietett soha sehova. Lassan élvezte az életet, ahogy ő mondta. Megjelenése ezért valódi csodának számított. Elhitte, hogy van Isten, de Jézussal valahogy nem tudott kibékülni. Nem fért a fejébe, ha Isten addig meghallgatta minden imáját, akkor miért volt szüksége arra, hogy Jézus Krisztust elfogadja Megváltójának. Bosszantotta az, hogy ezt az egészet nem értette. Azért akart eljönni az istentiszteletre, hogy erre a kérdésre elfogadható választ kapjon. Olyan hihetetlennek, nehezen felfoghatónak, mesészerűnek tartotta a feltámadást. Képtelen volt hinni abban, hogy az által van csak jövetele az Atyához.

- Ebben az egészben nem hiszek, Istenem. – gondolta. – Hiszen így is meghallgatod az imáimat.

- Hiába élsz egy boldog életet, ha utána a pokolba kerülsz. – jött a válasz gondolatban.

- Hogy lehet az? Hiszen én senkinek sem akarok ártani és ha valami rosszat teszek azt rendszerint megbánom. – döbönt meg Han Bingli.

- Ez engem nem érdekel. Tisztátalan vagy az eredendő bűntől. A bűnbánatod és a jótetteid is mocskosak emiatt. Mindened hiábavaló, mert a romlandó és múlandó emberi létezésedből táplálkozik. Ezért nem fogadhatom el, sőt számomra ezek a dolgaid nem is léteznek.

- Ezek szerint hiába kértelek rá, nem bocsátottad meg a vétkeim? – kérdezte magában ijedten Han Bingli.

- Nem, ezeket a kéréseidet meg sem hallottam, mert nem vagy a fiam. Csak azok jutottak fel hozzám, amelyek a szükségéidről szóltak. Azokat nem tagadtam meg tőled, hiszen te is a teremtményem vagy. – válaszolta Isten.

- Szóval címzett ismeretlen, vissza a feladónak. Ezért éreztem azt, hogy újra meg újra bocsánatot kell kérnem. Olyan volt, mintha nem szívből tettem volna. A szégyenérzet és a lelkiismeret-furdalás maradt… Én akkor sem tudom bevenni ezt a Jézus-maszalagot. Ne haragudj, talán nem vagyok ehhez elég érett vagy intelligens. Esetleg pont ellenkezőleg, lehet, hogy nem vagyok eléggé gyermekien naiv. – töprengett a dagi motoros.

- Az üdvösség nem érettség vagy agyi képesség kérdése, hanem tudatos döntése. Mikor fogadod végre el, hogy Jézus az én Fiam? Amíg ezt nem teszed meg, a kárhozat gyermeke vagy. Az én Egyszülöttem azért lett emberré, hogy Vele közösségben lehess és az Ő vére által fiammá fogadhassalak. Nem kell érte semmit adnod vagy tenned. Az örök élet ingyen van. Csak akarni kell. – biztatta Isten.

- Sajnos nem megy. Buliztam, ettem-ittam, csajoztam satöbbi, mert jól esett. Igyekeztem nem ártani másoknak. Egész földi életemet élveztem idáig. Miért nem mondta meg eddig senki, hogy ez bűn? Ez nem fair! Segíts, Istenem, nem akarok pokolra kerülni! – esett kétségbe Han Bingli.

Isten tudta, hogy az utolsó mondat kivételével ez mind hazugság volt, ám nem vitatkozott vele.

- Jól van. – felelte. – Akkor menj el az istentiszteletre. Majd ott elmondom, mit tegyél.

Han Bingli megfogadta Isten tanácsát. A többiekkel együtt elment a Sáron Rózsája Gyülekezet épületéhez és leparkolt előtte. A gyülekezeti ház eléggé lepukkant volt. Kívülről leginkább egy hajléktalanszállóra emlékeztetett. A felső tízezerhez tartozóktól a koldusokig mindenféle nép szállingózott az istentiszteletre. Boldog üdvözlőlték egymást. Barátnők puszizkodtak, ölelték meg egymást bensőségesen, férfiak fogtak kezét úton-útfélen az épület előtti járdán. Fiatal és idősebb házaspárok, sőt egész családok jöttek a kapu felé. Mindenki örömmel köszöntötte ismerőseit. Öltönyös-nyakkendős emberek beszélgettek elmélyülten, de mégis fesztelen lazasággal a hajléktalanokkal és a farmeres, kockásinges munkásokkal. Őszhajú bácsikák és nénikék társalogtak flitteres pólójú csitrikkel, bőrdzsekis srácokkal mindenfajta merev távolságtartás és manír nélkül. Fekete és sárgabőrű diákok, jól fésült úrfiúk és tetovált kikötői figurák segédkeztek együtt a technikai felszerelés cipelésében. Mindenütt rengeteg kisebb-nagyobb gyermek száguldozott nevetgélve, kurjongatva a felnőttek között, akik gondosan szemmel tartották őket. Hihetetlenül sokszínűnek mégis egységesnek tűnt az egész forgatag. Mintha egy falu, egy törzs, sőt egy test lett volna. Mindannyian nagyon különböztek egymástól, mégis annyira hasonlóak voltak. Han Binglit elképesztő mennyiségű új élmény érte egyszerre. Az egész gyülekezet tele volt élettel. Tarkaságával és hang-kavalkádjával először leginkább egy keleti bazárra emlékeztetett. Mégis volt benne valami békés, otthonos és megnyugtató. A dagi motoros tátott szájjal állt ez előtt a rejtély előtt. Képtelen volt felfogni, vajon mi és hogyan tartotta össze ezt a kavargóan lüktető egyben barátságosan magába fogadó közösséget. Mi ez a biztonságérzet és ez a szabadság egyben? Létezik-e a világon más hely, ahol a hajléktalan egy asztalhoz ül a

milliomossal, ahol a híres professzor barátságosan lehajol és beköti egy vadidegen maszatos kisfiú cipőjét, ahol a marcona punk egy mozgássérült fiú nehéz csomagjait cipeli vidáman fütörészve? Han Bingli felfogta, hogy ez egy különleges találkahely. A gyülekezet szellemisége nemcsak megfogta, hanem magával is ragadta. Meg akarta ismerni e titok nyitját. A részese szeretett volna lenni ennek az egész hihetetlen vonzerejű dolognak. Láthatólag a többi motoros is így érzett. Lassan ocsúdtak a kezdeti ámulatból és élénken lépkedtek fel a bejáratú lépcsőn. Bent először hatalmas, sárgafalú előtér fogadta őket ugyanazzal a kavargó, színes tömeggel és fantasztikus hangulattal. Han Bingli követte társait és a gyülekezeti tagokat az emeletre a nagyterembe. Felérve az órájára tekintett. Még volt tíz perce az istentisztelet kezdetéig. A büféhez ment. Mikor sorra került, viccesen egy pofa sört kért, mire a büfé mosolyogva azt felelte, hogy eltévesztette a házszámot, ahol sörözni lehet, az egy másik hely. Han nem próbálkozott tovább a poénjaival. Kért egy sima falmelléki átlátszót; egy szénsavmentes ásványvizet. Nem akarta, hogy az istentisztelet alatt jöjjön rá a hangos bőfűzés, mert egyébként ő sohasem tartotta vissza. Úgy gondolta, hogy az nem egészséges. Lassan mindenki beszállingózott és helyet foglalt a teremben. A szülők és nagyszülők lekísérték a gyermekeket a bábiskó szobába és a gyerekszolgálatához. Közel háromszáz ember ücsörgött együtt. Han Bingli az egész az iskolai ünnepségekre emlékeztette. A várakozás miatt először kicsit elveszettnek érezte magát. Egyszer csak mindenki elhallgatott. Egy fiatalember jött fel színpadra és halkán imádkozni kezdett. Az emberek lehajtották fejüket és vele együtt mélyültek el az imában. Han kezdett elsüllyedni a székében. Behúzta nyakát és laposan pillogott, azt nézte, vajon figyel-e valaki. Ő nem volt képes név szerint Jézushoz imádkozni, mert nem hitt Benne. Ezért megszólította Istent.

- Istenem, mit tegyek most?

- Úrvacsoraasztás lesz. Menj ki és vedd magadhoz egy darab pászkat és egy pohár szőlőlevet. A többi majd elmondom utána.

- De hát ez lopás! Én nem hiszek Jézusban!

- Te kértél segítséget, akkor bízz bennem! Az nem lopás, ha ezeket a dolgokat elveszed, csak ha nem hiszel a Fiamban, az Úr Jézus Krisztusban és megesszed, megiszod őket. Hogyha nem győzlek meg, akkor szabad vagy arra, hogy visszavidd vagy odaadd egy fogyatékos gyermeknek.

- Jó, megteszem.

Ekkor az emberek felálltak és énekelni kezdtek. Persze megint csak Jézusról. Han ismét kínosan érezte magát. Nem tudott velük dalolni. Fél óráig állt egyhelyben, alig várta, hogy leülhessen. Amikor végre megtehetette, boldogan huppant le székére. A pódiumon a fiatalember megkérte a gyülekezet tagjait, hogy az ajtónálló segítők vezetésével soronként járuljanak oda az úrvacsorai asztalhoz. Halk zene közepette mindegyikük magához vett egy pászkadarabot és egy pohárnyi szőlőlevet. Han is sorra került. Úgy érezte, mintha a pászka és a pohár égette volna a kezét és a székéig vezető visszaúton mázsás súlyúvá váltak volna. Szája kiszáradt, szíve torkában dobogott: mi van, ha mégse?

Ekkor a beszélő ismét megszólalt a pódiumon. Jézusról és az utolsó vacsoráról prédikált. Han semmit sem hallott belőle. A füle csengett. Izzadt és szédült, de makacsul szorította a pászkat és a pohár szőlőlevet. Ilyen még nem volt. A motorosbanda zabakirálya ott ült, kezében a kajával és az innivalóval és nem csinált velük semmit. Nem tudta, sírjon-e vagy nevéssen a helyzeten.

- Smucig egy nép.

- Hallgass és figyelj rám!

- Egy párszor már megtettem az életben, mégsem tértem meg attól!

- Ez döbbenet! Vér volt, igazi vér!

Végre Isten is megszólalt Han szívében:

Jól vagyon, jó és hű szolgám, kevesen voltál hű, sokra bízlak ezután; menj be a te uradnak örömébe.

Han szemeit könnyek futották el. Felszabadult öröm töltötte el szívét. Volt már vidám, volt már boldog, de illyet azelőtt még sohasem érzett. A meghatottságtól szívgva vette magához az úrvacsorát.